افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مبـــاد — بدین بوم و بر زنده یک تن مـــباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم — از آن به که کشور به دشمن دهیم

afgazad@gmail.com — www.afgazad.com

کودکان	Children

صمد بهرنګي
ژباړه: ف. رووفي

اولدوز او کارغان
(دویمه برخه)

"ښاغلی کارغه" وپیژنو

د سنبلې میاشت وه غرمې ډوډۍ یې خوړله، پلار او میرې ته به یې خوب ورتلو، بیده کیدل به. اولدوز هم مجبوره وه بیده شي. که نه، نو پلار یې ورته قار کولو، ویلې: کوچنیان باید د غرمې ډوډۍ وخوري او بیده شي. اولدوز هیڅکله نه پوهیده چې ولې خامخا بیده شی. د ځان سره یې ویل: نن ورځ نشم بیدیدلاي. که بیده شم، د کارغه مور راځي، ما به ونه ویني، بچې به بیرته بوځي.

د کوټې په آخر کې وغزیده او ځان یې په بیدو کې واچاوه. کله چې پلار او میره یې خوب یووړل ورو ورو یې قدمونه ایښودل او بهر راووتله، د توت د ونې لاندې سیورې ته کیناسته.درې کرتې یې ګوټې شمیرلې وې چې کارغه راورسید. لومړی په بلی کیناست، اولدوز ته یې وکتل. اولدوز ورته اشاره وکړه چې راکوزیدای شي. د کارغه مور راغله څنګ ته یې کیناسته. یو ښه وړوکی کارغه یې هم د ځان سره راوړی و. وې ویل: ډاریدم چې بیده به یې.

اولدوز وویل: هره ورځ بیدیدم. نن مې پلار او میره بیده شول خو زه بیده نشوم.

د کارغه مور وویل: آفرین، ښه کار دې کړی. بیدیدو ته لا وخت ډیر دی. که د ورځې بیده شی، نو د شپې به څه کوی؟

اولدوز وویل: دا مې میرې ته وواېه... وړوکی کارغه دې ماته راوړی؟ څومره ښه دی!

د کارغه مور خپل بچې د اولدوز په لاس کې ورکړ. ډیر مینه اخیستونکی و. ناڅاپه اولدوز اسویلی وکړ. د کارغه مور وویل: ولې دې اسویلی وکړ؟

اولدوز وویل: ناڅکه مې رایاده شوه. کاشکې خوا ته مې وای، درې واړو به لوبې کولی.

د کارغه مور وویل: غم یې مه کوه. زما مشره نوسې په دې څو ورځو کې هګې اچوي او بچیان راوړي. یو به یې درته راوړم. درې تنه به شی.

اولدوز وویل: خو ته خپل بل بچې نه لرې؟

د کارغه مور وویل: ولې، لرم یې. درې نور هم لرم.

اولدوز وویل: نو ته یې راوړه.

د کارغه مور وویل: خو زه یوازې پاتې کیږم. د کارغانو پلار هم شته، اجازه نه راکوي. دا مې هم چې درته راوړ، تر اوسه خبرې نه کوي، په پښو ځي، الوتلای نشي. تر یوې اونۍ پورې به خبرې وکړي. دوه اونۍ وروسته به الوتلای شي. پام کوه چې دوه اونۍ وروسته والوزي، که نه نو بیا هیڅکله الوتلای نشي. یاد یې لره.

اولدوز وویل: که وانه آلوزي، څه به وشي؟

د کارغانو مور وویل: ښکاره ده چې مري. پوهیږې څه خواړه ورکړی؟

اولدوز وویل: نه، نه پوهیږم.

د کارغه مور وویل: د ورځې یوه ټوټه صابون، لږه غوښه او داسې نور. که کیداې شوه، کله کله هم یو وړوکی کب. په حوض کې خو کبان ډیر لری. چینجي هم خوري، پنیر هم خوري.

اولدوز وویل: ډیر ښه.

د کارغه مور وویل: میره دې اجازه درکوي وبې ساتې؟

اولدوز وویل: نه، د میرې سترګي مې په دې قسم شیانو بدې لګي، باید پټ یې کړم

د کارغه بچی د اولدوز په لمن کې غوریده او خوله به یې وازوله.د دې د لاسو ګوتی به یې نیولې او رودلې به یې. وړې سترګې یې ځلیدلی. پښې یې نرۍ وی. لکه د اولدوز د ګوتو په شان، ښکې یې نرمې وې د مور د ښکو په شان ځیرې نه وې. د مور نه یې هم ښکلې و.

د کارغه مور وویل: ښه، غواړې چیرته یې پټ کړی؟

اولدوز د دې فکر نه وکړی. په فکر کې لاړه. ځای چیرته و؟ هیڅ چیرې. وې ویل: د ګلانو او بوټو لاندې به یې پټ کړم.

د کارغه مور وویل: نشي کیدای، میره دې ویني. د دې نه سربیره، کله چې ګلان اوبه کوي، بچی مې لمدیږې او یخنې بې کیږي.

اولدوز وویل: نو چیرته یې پټ کړم؟

د کارغه مور آخوا دیخوا وکتل او وې ویل: د زینې لاندې ښه دی.

زینه بام ته جوړوې. په وړو ښارونو او کلو کې دغه شان زینې ډیرې دي. د زینې لاندې د چرګانو کوډګې وه. کوډګی دننه هواره وه. د کارغه بچی یې هلته کینود او ور یې پسې بند کړ چې پیشو رانشي او وې نه خوري، میره یې پوه نشي.

د ور لاندې یو سوری و او د کارغه بچي سا اخیستلای شوه.

اولدوز د کارغه مور ته وویل: د کارغه مور، نوم یې څه دی؟

د کارغه مور وویل: ورته "ښاغلی کارغه" وایه!

اولدوز وویل: آیا هلك دی؟

د کارغه مور وویل: هو.

اولدوز وویل: له څه نه معلومیږې چې هلك دی؟ کارغان ټول یو شان دي.

د کارغه مور وویل: تاسې داسې فکر کوی. که لږ ځیر شی پوهیږئ چې هلك دی که جینی. سر او مخ یې وروښود. آخوادیخوا لږ هم وغړیدل او سره جلا شول. اولدوز کوټې ته لاړه، پریوتله، سترګی یې پټې کړی. کله چې میره یې

راوبينه شوه، ګوري چي اولدوز لا اوس هم بيده ده. خو اولدوز رښتيا نه وه بيده شوی. خوب نه ورتلو. د ښاغلي کارغه آغا په فکر کي وه. د سترګو لاندي يي ميرې ته کتل او په زړه کي يي خندل.

مزه داره غنې

څو ورځي تيري شوی. اولدوز ډير تازه او خوشاله وه. ميرې او پلار يي تعجب کاوه. يوه شپه ميرې يي پلار ته وويل: نه پوهيږم په دې جينۍ څه شوي، تل خاندي او ګډيږي. پخوانی حال يي نه دی. بايد د کار سته مټه يي پيدا کړو.

اولدوز دا خبرې واوريدلي، د ځان سره يي وويل: بايد لا احتياط وکړم.

هره ورځ دوه درې کرتي ښاغلي کارغه ته ورښکاره کيده. کله چي څوك نه وو، ښاغلی کارغه به يي د کوډګی نه راووست او لوبي به يي ورسره کولي.

اولدوز ژبه وريادوله. د کارغه مور به هم کله کله راتله. زوې ته به يي څه راوړل، لکه يوه ټوټه غوښه، صابون او داسي نور. يوځل يي دوه غنې راوړی وی. غنې د کارغه مور په پښو کي کي نښتي وی، لاس او پښي يي وهلي خو خلاصيدای نه شوی. څه اوږدي پښي يي درلودلی. اولدوز ورڅخه ډار شوه. د کارغه مور وويل: زړګيه مه ډاريږه. وګوره بچی مي هغه څنګه خوري.

رښتيا هم د کارغه بچي په ډير خوند وخوړلي. بيا يي مښوکه څو کرتي د ښي او کيڼي خوا نه پر ځمکه راکښله او وې ويل: مورجاني، بيا هم دا راته راوړه. ډيرې خوندورې وې.

مور يي وويل: ډير ښه.

اولدوز وويل: زمونږ په پخلنځي کي دا ډيرې دي. درته رابه يي راوړم.

د کارغه بچي ناړې تيرې کړي او مننه يي وکړه.

له دغي ورځي وروسته اولدوز هاخوا ديخوا ګرزيده، د غنو ښکار به يي کاوه، د کميس په جيب کي به يي اچولی، ټني به يي ورپسي تړلي چي ونه ووځي. بيا به يي د فرصت په وخت کي وړې او د کارغه بچي ته يي ورکولي. البته دا د هغه په خواړو کي نه راتلی. دا د پټاسو، نقلو او شيريني او داسي نورو پر ځای وو.

د کارغه مور ويلي و که ژوندی شي خواړه ونه خوري خامخا مري. هيڅ شی يي ژوندی ساتلای نشي. هيڅ شی، خو خواړه.

يوه ورځ د غرمی د ډوډی پر وخت، ميرې يي څو غنې وليدلي چي لاس او پښي يي ماتي دي او پر دسترخوان رواني دي. اولدوز پوه شوه چي د دې له جيبه راوتلی دي.

زړه يي ډب ډب شروع کړ. لومړی يي وغوښتل راټولي کړي او په جيب کي يي واچوي بيا يي فکر وکړ ښه ده، ځان نانګاره کړي. ميرې د پښو نه ونيولي او بهر ته يي وغورځولي او بلا په خير تيره شوه.

د غرمي ډوډی وروسته اولدوز د کارغه بچي ته ورغله چي پاتي غنې ورته ورکړي. مخکني يوه دوه غنې يي هم د انګړ له غاړو څنډو نه موندلي وی، يوه يي په دوو ګوتو ونيوله چي د کارغه د بچي په خوله کي يي ورکړي. دا يي د کارغه د مور نه زده کړي وو، چي څنګه يي په خپلي مښوکي سره د بچي په خوله کي خواړه ورکړل.

د کارغه بچي غوښتل غنې ونيسي چي يو دم يي سر تا وکړ او وې ويل: اولدوزجاني، نه يي خورم.

اولدوز وويل: آخر ولي، زما کوچني کارغه؟

د کارغه بچي وویل: نوکان دي وګوره څه ډول دي؟

اولدوزوویل: مګر څه ډول دي؟

د کارغه بچي وویل: اوږده، ناولي، تور! ډیر وبخښه اولدوز بي بي. ټوکي کوم خو زه نشم کولای هغه خواړه وخورم چې... پوهیږې اولدوز بي بي؟

اولدوز وویل: پوهیږم. له تا نه ډیره مننه کوم چې زما عیب دې راته مخامخ ووایه. زه به له دې نه وروسته په دې ناولو نوکانو خواړه ونه خورم. باور وکړه.